

Arrest

nr. 307 246 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M.S. ECIRLI die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op 24 april 2024.

Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op 12 januari 2016 en in Duitsland op februari 2017.

Op 25 april 2024 verzoekt verweerder de Italiaanse en Duitse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

Op 2 mei 2024 stemden de Duitse instanties in met toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 14 mei 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam: N.
voornaam: E.
geboortedatum: 15.05.1996
geboorteplaats: Brikama
nationaliteit: Gambia*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. E., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Gambiaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 19/04/2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 19.04.2024. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Italië.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië op 10.09.2014 en in Duitsland op 12.01.2016 en op 22.02.2017.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 24.04.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij 2 broers heeft die in Italië verblijven: N. M. (in een lopende procedure) en N. M. (erkend als vluchteling). Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij stelde al zijn documenten in Gambia te hebben achtergelaten. Betrokkene verklaarde dat hij in het verleden in het bezit was van een verblijfsvergunning van Italië, deze vergunning zou zijn afgeleverd op 21.04.2017 en was geldig tot 08.05.2019. Betrokkene bezorgde ons na het persoonlijk onderhoud via het opvangcentrum een foto van dit document met nummer L12078247.

Betrokkene verklaarde dat hij Gambia in 2013 heeft verlaten, hij reisde per bus en boot via Senegal, Mali, Burkina Faso en Niger naar Libië waar hij ongeveer een jaar verbleef tot in 2014. Betrokkene maakte per boot de oversteek naar Italië in 2014. Hij stelde dat hij er zijn vingerafdrukken gaf maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij er wel een humanitair verblijfsvergunning kreeg. Betrokkene stelde dat hij met deze verblijfsvergunning niet kon werken en daarop besloot verder te reizen en ergens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hij koos voor Duitsland omdat er werkgelegenheid zou zijn. Betrokkene reisde met een flibus via Zwitserland naar Duitsland in 2016. Hij verbleef er een jaar in een opvangcentrum en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen. Hij verklaarde dat hij in 2017 opnieuw met een flibus naar Italië reisde om zijn verblijfsvergunning te verlengen. Betrokkene verbleef er minder dan een maand en reisde vervolgens terug naar Duitsland. Hij verklaarde dat hij er geen tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Nog steeds in 2017 reisde betrokkene terug naar Italië omdat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen en hij er niet legaal kon werken. Hij verbleef opnieuw in Italië tot april 2024. Betrokkene verklaarde dat hij door een wijziging in de voorwaarden van zijn verblijfsvergunning wel aan het werk kon gaan in Italië. Hij kon deze verblijfsvergunning na 2019 niet meer verlengen en kon dus opnieuw niet meer in zijn onderhoud voorzien. Betrokkene reisde met een flibus via Frankrijk naar België in april 2024.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht

aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij voor België koos omdat hier verschillende talen worden gesproken en hij graag nieuwe talen wil leren. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er niet kan werken. Hij stelde verder dat zijn broer er te weten kwam dat hij homoseksueel is en hierdoor niet meer veilig is in Italië. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij hierdoor niet meer legaal kon werken.

Op 25.04.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse en Italiaanse instanties. De Duitse instanties stemden op 02.05.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aken Zuid/Raeren of de luchthaven van Stuttgart of Frankfurt/Main. Betrokkene dient zich aan te melden bij LAsT Karlsruhe, Durlacher Allee, 100, 76137 Karlsruhe.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 02.05.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees van betrokkene dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 02.05.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationaal bescherming indiende in België omdat hier verschillende talen worden gesproken en hij graag nieuwe talen aanleert. We merken op dat taal geen criterium is op basis waarvan de verantwoordelijkheid van een lidstaat wordt bepaald. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij hierdoor niet meer legaal kon werken. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende

maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2022 update, laatste update in 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 64, *There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.*).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, *The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs*). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde last te hebben van jeuk aan de ellebogen en benen. Hij heeft verder ook uitslag, last van tranende ogen en pijnlijke polsen. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Duitsland.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting van voormelde artikelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“(…)

1. Examen de l'article 3 de la CEDH par la partie adverse

Le requérant ayant déjà vu sa première demande d'asile introduite en Allemagne traitée et rejetée, sera, à son retour en Allemagne, détenu dans un centre de pré-déportation. En effet, voici ce que révèle le rapport AIDA à cet égard :

“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany”

Ainsi, la question de savoir si ce type de centre est susceptible d'engendrer des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH dans le chef du requérant se posait.

À ce titre, la partie défenderesse a omis d'indiquer que les centres de déportation dans lesquels sont placés les rapatriés Dublin suscitent quelques interrogations au regard de l'article 3 de la CEDH.

En effet, certains centre de déportation il est procédé à une fouille corporelle très attentatoire dès lors qu'il est demandé aux demandeurs de se dévêtir et qu'ils sont complètement fouillé (bouche, oreilles, nez et anus)

:

“Büren, North Rhine-Westphalia:

In December 2018, the regional parliament of North Rhine-Westphalia adopted a series of restrictive amendments to the Federal State's law on the enforcement of detention pending removal that are still in place as of January 2023.[14] The most important amendment consists of a detailed list of 'regulatory measures', ranging from a temporary limitation or deprivation of the use of internet, TV and mobile phones to temporary limitations or suspension of freedom of movement within the facility (Section 19). Another new section of the law regulates 'accommodation in special cases', which refers to persons considered to pose a

risk and to which limitations can be imposed without any time-limit (Section 20). Furthermore, the use of mobile phones with a camera function was banned.

In a statement submitted to a parliamentary committee, the Refugee Council of North Rhine-Westphalia highlighted that the new restrictions are very similar to the restrictions used in the regular prison system.[15] The support group 'Hilfe für Menschen in Abschiebehaft Büren' shared this view and further criticised that complaint mechanisms and legal measures to challenge the new security measures were insufficient.[16]

Detention conditions at the Büren facility were described in detail in an interview with Frank Gockel at the end of 2019, a local activist and member of the support group

'Hilfe für Menschen in Abschiebehaft Büren' which offers advice for detainees on a weekly basis:[17]

- Upon arrival detainees have to undress completely to be checked (mouth, ears, nose, anus). This check can be carried out by force if the person refuses to undress.

- Most cells are equipped with a table, bed, television, locker, chair, toilet and a sink".

(...)

"In April 2020, detainees who had been transferred from the detention centre in Damrstadt-Eberstadt, Hesse, started a hunger strike to protest the detention conditions in Pforzheim.[22] In October 2022 another demonstration took place in front of the deportation prison which was organised by the youth organisation of the Green Party.

The protesters highlighted that well-integrated people were deported again and again[23] and that psychological support is inadequate.[24] According to the Refugee Council, to date, the state government of Baden-Württemberg has not implemented any of the promises made in the coalition agreement[25] adopted in 2021 with regard to improving the situation in the detention centre. For example, no "round table" has been set up to date, at which representatives of the ministries and subordinate authorities, as well as full-time and voluntary staff, are to exchange information on a regular basis. Nor has the promise to set up and make available separate premises for full-time and voluntary staff and pastoral care been implemented.[26]"

(...)

"The CPT criticised that conditions in the security cells were 'akin to solitary confinement', since people were locked up for 24 hours a day without access to outdoor exercise and they often were not allowed to make phone calls or receive visits.[34] On 24 November 2022, the court of appeal of Coburg issued a ruling according to which a detention order was unlawful based on the detention conditions in Eichstätt, which are considered too similar to prisons so that the detention centre does not meet the standards of a "specialised detention facility" as defined by the CJEU in its decision of 10 March 2022 (see Place of detention).[35] Following the decisions, the Green opposition demanded to end detention in Eichstätt, while the Federal State government claims that several changes have been implemented in response to the ruling, such as an extension of visiting times and allowing detainees to wear their own clothes, and that the conditions do meet the standards of the EU Return Directive as set out in the CJEU's ruling.[36] As of January 2023, the website of the facility did not provide information on current conditions (which are said to be 'under revision').[37]"

Toutefois la partie défenderesse n'a pas axé son enquête sur de tels centres et s'est contentée de faire état de manière superficielle de l'augmentation considérable des demandes d'asile en Allemagne suite à la guerre en Ukraine et à la situation actuelle de l'Afghanistan.

En sus, bien qu'exposant l'afflux massif des demandeurs d'asile en Allemagne et de la difficulté consécutive relative à la capacité d'accueil de l'Allemagne, la partie défenderesse ne fournit pas de plus amples détails et conclut, sans exposer les motifs de cette conclusion, que ces difficultés et leurs conséquences pour les demandeurs d'asile ne vont pas à l'encontre de l'article 3 de la CEDH.

Cela est d'une part problématique en raison de l'obligation pour l'autorité compétente procédant au renvoi d'un demandeur d'asile d'écartier tout doute quant à l'éventualité que ce dernier soit exposé à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH dans le cadre de son expulsion. D'autre part, en raison de l'obligation pour cette dernière de réaliser une enquête approfondie et rigoureuse dans l'analyse du risque qu'un demandeur subisse des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH dans le cadre d'un renvoi.

Dans ce contexte, la partie défenderesse contrevient à l'article 3 de la CEDH mais également aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 desquels découle l'obligation de fournir une motivation "claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce".

2.3.1 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese

regelgeving die België bindt” met het oog op “het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 19 april 2024 een zoekopdracht werd uitgevoerd in de Eurodac-databank. De vingerafdrukken van verzoeker bleken op 22 februari 2017 geregistreerd te zijn in Duitsland in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Daarom richtte de gemachtigde van de staatssecretaris op 25 april 2024 een verzoek aan het Duitse *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* om verzoeker terug te nemen. Het Duitse *Bundesamt* aanvaardde op 2 mei 2024 de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU. Duitsland is de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker in beginsel te worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2 Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht aan Duitsland onmogelijk zou zijn omwille van systeemfouten in het Duitse opvangnetwerk, meer in het bijzonder van de *“pre-removal detention”* centra. Verzoeker stelt dat er geen grondig onderzoek is gevoerd naar de modaliteiten in deze centra. Hij citeert uit rapporten over de omstandigheden en bijzonder strenge regels in deze centra en meent dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par.

95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv.

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij

de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker citeert uit het AIDA-rapport van april 2023 en betoogt dat hij riskeert terecht te komen in een *“pre-removal detention”* centrum, nu zijn asielaanvraag reeds definitief werd beoordeeld in Duitsland. Hij wijst op de onmenselijke omstandigheden aldaar, met name de naaktfouillering en de bijzonder strenge regels die gelijkaardig zijn aan die van een gevangenis.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“De Duitse instanties stemden op 02.05.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de

verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”

En:

“Middels het akkoord van 02.05.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

En:

“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het enkele feit dat de Duitse wetgeving voorziet dat verzoeker kan worden vastgehouden houdt niet in dat dit een met artikel 3 van het EVRM strijdige handeling is. Daarenboven merkt de Raad op dat de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om verzoekers om internationale bescherming, in bewaring te houden.

Uit het motief blijkt overigens dat de verwerende partij erkent dat er weliswaar punten van kritiek zijn op de Duitse opvangvoorzieningen, maar dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Raad merkt voorts op dat het feit dat Duitsland voorziet in een meer beperkte opvang voor mensen die een volgend verzoek indienen, in overeenstemming is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (de Opvangrichtlijn). Uit het AIDA-rapport blijkt dat Duitsland ook in geval van een volgend verzoek steeds voorziet in accommodatie, voeding en de basisnoodzakelijkheden. Verder blijkt uit het AIDA-rapport, aangehaald door zowel verzoeker als de gemachtigde, dat er verschillen bestaan tussen de kwaliteit van de opvangstructuren. De Raad is echter van oordeel dat uit verzoekers betoog niet blijkt dat die verschillen ertoe leiden dat verzoeker omwille van structurele tekortkomingen het risico loopt in een menonwaardige opvangsituatie terecht te komen. Waar verzoeker verwijst naar opvangcentra die te lijden hebben onder een bijzonder streng regime, blijkt uit dezelfde bron dat de Duitse overheid heeft ingegrepen, een renovatie is gestart in april 2019 en bewoners heeft overgeplaatst naar andere opvangfaciliteiten. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesproken worden van systeemfouten, nu de Duitse instanties actie ondernemen om de problematiek, die in bepaalde centra voorkomt, te verhelpen. Ook al moet aan deze gegevens aandacht besteed worden door de Duitse autoriteiten, dan nog stipt de gemachtigde terecht aan dat vooraleer men spreekt van een schending van artikel 3 van het EVRM een minimum niveau aan hardheid moet worden

bereikt. De Raad volgt niet dat een dergelijke beschrijving volstaat om van een mensenwaardige en vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM te spreken.

Vervolgens wijst verzoeker op de hoge instroom van asielzoekers ten gevolge van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, zo stelt verzoeker nog dat verwerende partij heeft nagelaten de gevolgen van deze instroom te onderzoeken in het kader van artikel 3 van het EVRM. De hoge instroom heeft gevolgen voor de capaciteit van de opvangvoorzieningen.

Waar verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport van 2023 blijkt uit het rapport inderdaad dat door het hoge aantal nieuwkomers uit Oekraïne en Afghanistan er problemen rijzen ten gevolge van de hoge bezettingsgraad en beperkte ruimte, die vooral de situatie van gezinnen met minderjarige kinderen bemoeilijkt ((AIDA-rapport, 6 april 2023, p. 130-134). Verzoeker toont echter niet aan dat deze conjuncturele problemen als ernstige systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd waardoor elke overdracht naar Duitsland automatisch een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is een alleenstaande meerderjarige jongeman, voor wie de hinder omwille van deze conjuncturele problemen beperkt blijft. Specifiek met betrekking tot de situatie van Dublin-returnees stelt het AIDA-rapport dat er geen meldingen zijn van terugkeerders naar Duitsland die moeilijkheden kenden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielpcedure of andere problemen kenden na een overdracht aan Duitsland. Verzoeker toont in zijn middel nergens het tegendeel aan.

Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde:

2.4.1 Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het verzoekschrift van 22 mei 2024 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

« La présente procédure ne porte pas sur l'appréciation des moyens soulevés, mais uniquement sur la vérification du caractère sérieux des moyens soulevés et du fait que l'exécution de la décision attaquée, avant de statuer sur le recours en annulation, cause au requérant un préjudice difficilement réparable.

L'existence du préjudice susmentionné est une condition distincte qui doit être traitée séparément.¹

La disposition relative au préjudice grave et difficilement réparable doit être interprétée en ce sens que le requérant ne doit pas se limiter à des imprécisions et des généralités, mais doit au contraire présenter des éléments très concrets démontrant qu'il subit personnellement ou risque de subir un préjudice difficilement réparable.²

" Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dans son moyen unique, le requérant soutient, sur la base d'éléments concrets, que la mise en oeuvre de la décision attaquée présente un risque réel de violation de ses droits au titre de l'article 3 de la CEDH. Des preuves préliminaires sont fournies, notamment à travers des informations concernant la situation dans le pays impliqué dans ce moyen unique.

Il va sans dire que les traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH entraînent des désavantages qui, en tant que tels, sont difficilement réparables une fois que ces événements factuels se sont produits.

Le risque de traitement au sens de l'article 3 de la CEDH en raison de risque d'être détenu et condition des détentions en cas de retour vers l'Allemagne par la procédure de Dublin, selon le requérant, un désavantage grave difficilement réparable.

En conséquence, le préjudice irréparable a été suffisamment prouvé en droit.

L'exécution de la décision attaquée entraîne donc un préjudice grave difficilement réparable. »

2.4.2 De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan het middel in de aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een evident nadeel en kan verzoeker niet volstaan met een algemene verwijzing naar de toestand van de detentiecentra om dit aannemelijk te maken. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

N. MOONEN